

முகவரி முக்கியம்

- நிலா

மணி மாலை ஐந்து.

குளிர் காலம் முடிந்து வசந்த காலம் ஆரம்பித்துவிட்டதல்லவா?

6 வயது ரோஜா வீட்டுக்கு வெளியே சைக்கிள் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ரோஜாவின் குடும்பம் நியூயார்க்கிலிருந்து இலண்டன் வந்து இரு வாரங்கள்தான் ஆகி இருந்தன. ஆனால் அதற்குள் அவளுக்கு அந்த வீதி சலித்துப்போய்விட்டது. அடுத்த வீதிக்குச் சென்று பார்க்கவேண்டும் என்று ஆவலாய் இருந்தது. ஆனால் அம்மா திட்டுவார்களே!

சுற்று முற்றும் பார்த்தாள் ரோஜா. அம்மாளைக் கணவீல்லை. தனது வீட்டு வாசலைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே மெதுவாக சைக்கிளை ஓட்டிக் கொண்டு அடுத்த தெருவுக்குச் செல்லலானாள். அடுத்த தெருவிலிருந்து இன்னும் சிறிது தூரம் சென்று பார்க்க ஆசை எழுந்தது. ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் சைக்கிளை விரைவாக மிதித்தாள். சற்று தூரத்திலிருந்த ஒரு பூங்காவின் நுழைவு வாயில் அவளை மிகவும் கவந்தது.

பூங்காவினுள் சைக்கிளைச் செலுத்தினாள். அந்தப் பூங்கா மிகவும் அழகாகவும் பெரியதாகவும் இருந்தது. பச்சைப் பசுவென்ற புல்வெளிகள், வண்ண வண்ண மலர்கள், சின்னச் சின்னப் பறவைகள் என்று அதன் அழகு கொள்ளை கொண்டது. அந்த அழகை ரசித்துக் கொண்டே பூங்காவினுள் வெகுதூரம் வந்துவிட்டாள். பூங்காவின் ஒரு மூலையில் அமைந்திருந்த விளையாட்டு மைதானத்தைப் பார்க்கவும் மிகவும் உற்சாகமானாள் ரோஜா. அவளைப் போல பல

பிள்ளைகள் அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவளும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டாள். மனம் போன போக்கில் சறுக்குமரத்தில் விளையாடினாள். ஊஞ்சலில் நின்று கொண்டே ஆடி சாகசம் செய்தாள். அம்மாதான் அருகில் இல்லையே! நேரம் போனதே தெரியவில்லை. பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராய் தமது பெற்றோர்களுடன் வீடு திரும்ப ஆரம்பித்தனர். மரத்தடியில் அணிவென்றது

கொட்டையைக் கொறித்துத் தின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த ரோஜாவுக்குப் பசி எடுத்தது. வீட்டுக்குச் செல்ல தனது சைக்கிளை எடுத்தாள். ஆனால் அவளுக்கு எந்தத் திசையில் செல்வது என்று தெரியவில்லை. உத்தேசமாக சைக்கிளை மீதித்தாள். வழி நீண்டுகொண்டே சென்றது. ஆனால் வாயில் வரவில்லை. களைப்பாக இருந்தது. சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தாள். அம்மாவின் நினைவு வந்ததும் அழுகை வந்தது.

அவள் அழுவதைக் கண்டு அவ்வழியாகச் சென்ற அமுதா அக்கா அவளின் உதவிக்கு வந்தாள். அவளை வீட்டில் கொண்டு விடுவதாக ஆறுதல் அளித்த அக்கா ரோஜாவிடம் அவள் வீட்டின் முகவரியைக் கேட்டாள். ஆனால் ரோஜா முகவரி தெரியாமல் மலங்க மலங்க வழித்தாள். அதைப் புரிந்து கொண்ட அமுதா அக்கா அவள் வீட்டு தொலைபேசி எண்ணைக் கேட்டாள். ஐயோ, ரோஜாவுக்கு அதுவும் தெரியவில்லையே!!! ரோஜாவுக்குப் பயமாக இருந்தது. பெரிதாக அழ ஆரம்பித்தாள். அமுதா அக்காவுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவளைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் போகவும் மனமில்லை. நேரம் சென்று கொண்டிருந்தது. லேசாக இருட்ட ஆரம்பித்தது. அமுதா அக்கா ரோஜாவை காவல் நிலையத்தில் சென்று விட்டு விட முடிவு செய்து எழுந்தாள்.

ஆனால் அதற்குள் ரோஜாவின் அம்மா அவளைத் தேடிக் கொண்டு பதட்டமாக அங்கு வர, ரோஜா அழுதுகொண்டே ஓடிச் சென்று அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டாள். அவளை அன்பாக அணைத்துக் கொண்ட அம்மா அமுதா அக்காவுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினாள்.

அழுகையை நிறுத்திய ரோஜா அம்மாவிடம் கேட்ட முதல் கேள்வி என்ன தெரியுமா?

“ அம்மா, நம்ம வீட்டு ஃபோன் நம்பர் என்னம்மா?”

செல்லக் குழந்தைகளே, உங்கள் முகவரியும் தொலைபேசி எண்ணும் உங்களுக்குத் தெரியுமா? தெரியாவிட்டால் அம்மாவிடம் கேட்டு இப்போதே தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

